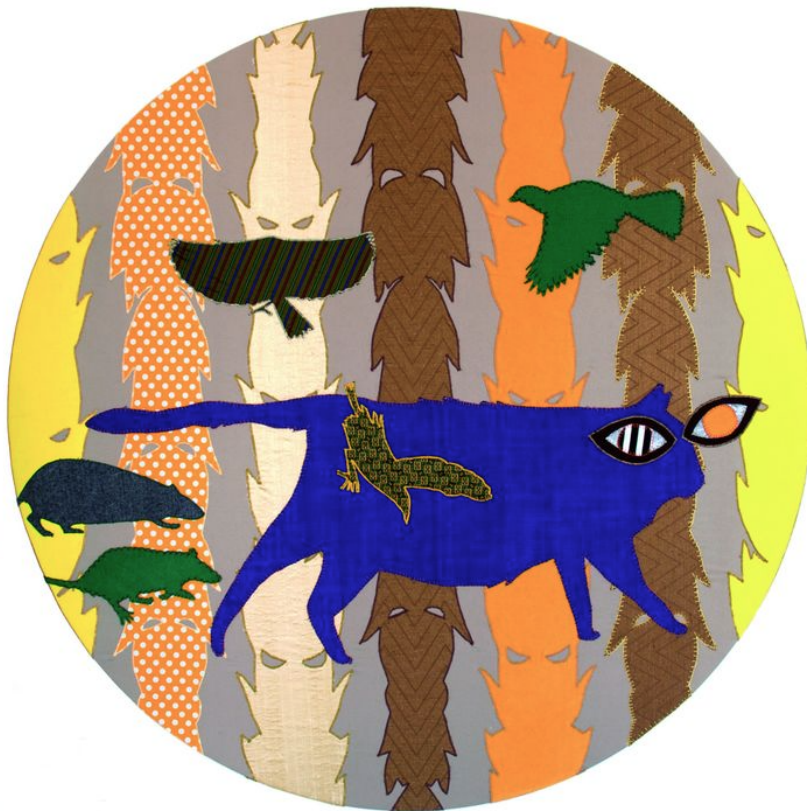

Roofzuchtige blikken en zinnenprikkelende objecten

Jeanne Prisser bericht over wat zich afspeelt in de voorhoede van de beeldende kunst. Deze week: goed getrainde jongens in het Frans Hals en een prehistorisch heiligdom.

Jeanne Prisser 23 april 2015

Jump the beat of the animal feet van Marielle Videler. Beeld Courtesy Lumen Travo

Amsterdam, 22 april

Ik zocht mijn heil bij de dieren. Jump to the beat of the animal feet - kijk, voor zo'n titel ren ik de deur uit. Trippel-trappel-trippel-trap, gracieus als een steppehinde over de Amsterdamse grachten richting de galerie Lumen Travo. Onderweg schroefde Elton Johns theme song van The Lion King zich in mijn hoofd vast en ik humde zachtjes mee. 'In the Ciiiiiiiircle, the Circle of Life'.

Geen toevalligheid natuurlijk. Ik was op weg naar het nieuwste werk van Mariëlle Videler, een kunstenaar die de aarde bereist en zoekt naar betere omgangsvormen tussen de mens en zijn planeet. Tussen mens en dier.

Niet middels pamflettistische panfluitkunst die je lamlendig doet knielen in een poel van schuldgevoel - nee, dat is juist het aardige. Videler verleidt middels zinnenprikkelende objecten (vlinders van afvalmateriaal, virtueuze tekeningen en veel textiel) en verrukkelijke sjamanistische rituelen, die altijd weer het oerwezen in me wakker weten te schudden. Nu krijgt de gemiddelde grootstedelijke trambestuurder dat ook vrij snel voor elkaar, maar dat voelt toch anders. Minder sacraal en nobel.

Bij Lumen Travo was het alsof ik een prehistorisch heiligdom betrad. Aan de muur hingen lange kettingen, geregen van gedroogde pompoen- en abrikozenpitten. Daar werd ik in eerste instantie giechelig van - het kwam wat kinderlijk op me over - maar mijn oerwezen moest gewoon even inkomen.

Dat gebeurde presto in de volgende ruimte. Daar belandde ik pardoes in een kakofonie van kleuren, patronen en dieren. Vogels, ratten, katten, herten, leeuwen, mieren - ze bevolkten zes mooie cirkelvormige wandtapijten, door Videler nijver en liefdevol in elkaar gezet. Er was ook een werk, minder uitbundig van kleur, dat de hele wand bedekte en waarop een vrouw met een masker (gemaakt van alweer die pompoenpitten) een rituele dans opvoerde.

Videler had zich laten inspireren door eeuwenoude wandtekeningen in de grotten van Serra da Capivara in Brazilië. En ook door de verhalen over inheemse jagers die via zo'n ritueel goedkeuring vragen aan de dieren, voordat ze die doden. Bij een teveel aan dierlijk leed nemen de beesten wraak. Jump to the beat of the animal feet!

Daar kon mijn oerwezen wel wat mee. Het mocht dan een volstrekt naïeve gedachte zijn (noem mij een beest dat het tegen de menselijke destructiedrang kan opnemen), ze leverde in elk geval een vrolijk beeld op. Ik zag de wereld in de kleuren van Mariëlle Videler, anarchistische apen langs de grachtenpanden slingeren, dolle koeien op de pui van de Keurslager af hobbelen, herten dansend op de Dam. En geen tram die erlangs kwam.